

NEW YORK TIMES BESTSELLER

UP
TO
ME

rajtam áll

*fine
selection*

M. LEIGHTON

M . L E I G H T O N

UP TO ME

r a j t a m á l l

ROSSZ FIÚK ▶ 2. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Férjemnek,

aki nap mint nap boldoggá tesz.

És Istennek,

aki megajándékozott a férjemmel.

1.

Olivia

A SZEMEM SARKÁBÓL LÁTOM, hogy feltűnik egy kis fény a Dual hátuljában. Cash irodájának nyílik az ajtaja, aztán becsukódik, ahogy Cash bejön a klubba. Felnéz, és rögtön találkozik a tekintetünk. Az arckifejezése szándékosan közömbös, mert megkértem rá, de attól még ugyanúgy elolvadok tőle. Forró pillantást vet rám. Máris megborzongok, ő pedig szerencsére félrenéz. Ha nem tenné, nem miatta buknánk le, hanem miattam, mert kiugranék a pult mögül, odarohannék hozzá, szájon csókolnám és visszacsalogatnám az ágyba.

Inkább elfordítom a tekintetemet, és a munkámra figyelek.

A franca!

– Hagyd, majd én – csicsereg Taryn, és átnyúl előttem, hogy elvegyen egy koszos poharat a pultról.

Mosolyogva megköszönöm, de belül azon morfondírozom, vajon mik a hátsó szándékai a rasztás rémnek. Egész este kedveskedik, de nem értem, miért. Sosem szokott hozzám kedves lenni. Nyíltan ellenséges? Igen. Ravasz és gonosz? Az is. De kedves? Soha. Eddig meg

voltam róla győződve, hogy inkább szedne ízekre egy kihegyezett fogpiszkálóval, mintsem megkérdezze, hogy vagyok.

Most viszont itt vigyorog rám, és a pult rám eső részét is kiszolgálja.

Hmmm...

Alapjában véve nem vagyok gyanakvó, de...

Na jó, alapjában véve is gyanakvó vagyok. De megvan rá az okom. Életem során rengeteg hátbatámadós, mőszerolós, hazudós, önző seggfejvel volt dolgom, talán kissé már cinikus vagyok. De nem vésszen.

Szóval nagyon szeretném tudni, mit tartogat Taryn új, bájos modora. Mert hogy tartogat valamit, az biztos. Lefogadnám az életemre. Vagy Taryn életére... Tök mindegy.

Szinte látom, hogy a kisminkelt kék szemei mögött hogy pörög az agya. Majdcsak elárulja magát. És akkor végre megtudom, mi jár a zavaros fejében. Addig viszont nyugodtan kinyalhatja a bojtos nyuszifarkincás popsimat, és segíthet, amennyit csak akar.

Taryn hozzám fordul, és mintegy mellékesen megkérdez:

– Van valami terved munka utánra? Arra gondoltam, elmehetnénk a Noirba, ihatnánk egyet, cseveghetnénk egy kicsit.

Na, ez már tényleg nevetséges.

Döböntem bámulom, és arra számítok, mindjárt mond valamit, amiből kiderül a turpisság.

De nem. Teljesen *komolyan gondolja*.

– Komolyan gondolod?

Mosolyogva bólint.

– Hát persze. Különben miért kérdezném?

– Pedig utálsz – bököm ki.

A francba! Pedig jó lett volna hagyni, hadd játsszon, hátha kiderül, mit akar.

– Dehogyan utállak! Ezt meg miből gondoltad?

Úristen! Hát teljesen hülyének néz?

Összefonom a karomat és Taryn felé fordulok. Nem is kéne itt lennem. Cash és én csak órákkal ezelőtt értünk vissza Salt Springsből. Gavin talált helyettest nekem, mert Cash nem tudta, visszajövök-e, vagy sem. Mégis itt vagyok, Marcót helyettesítem, ahelyett, hogy meztelenül, összegömbölyödve feküdnék Cash karjaiban. Semmi kedvem ostoba játszókhoz.

– Nézd, nem tudom, kit akarsz becsapni, de ha engem, befejezheted. Nem fog menni.

Taryn szóra nyitja vörösre rúzsosított cseresznyeajkait, de végül nem szól semmit. Ártatlan, kedves arcán valami kissé hozzáillőbb arckifejezés jelenik meg. Nagyot sóhajt.

– Jó, bevallom, amikor idekerültél, kicsit féltékeny voltam rád. Nem tudom, tudtad-e, vagy sem, de Cash és én régen jártunk. Nem is olyan rég még... voltak rendezni való dolgaink. Azt hittem, te ennek az útjába akarsz állni. De most már tudom, hogy nem. Meg aztán Cash nem is érdeklődik irántad, ezt most már megértettem. Van most valakije, szóval lényegtelen az egész.

Ez igazán kíváncsivá tett.

– Miből gondolod?

– Mit? Hogy van valakije? Mert párszor láttam egy szóke csajjal, és mostanában nagyon szétszórt, ami nem jellemző rá. Nem az a hűséges típus.

– Nem?

– Nyavalyát. Ezt már az elején is tudtam. Ha egy csaj azt hiszi, hogy majd ő megszelídíti, hogy majd ő lesz Cashnek az egyetlen, hát az aztán tipikus ostoba szóke liba.

– Szóke? Miért? A nő miatt, akivel láttad?

Taryn vállat von.

– Amiatt is, de Cashnek – mondja, felvonja piercinges szemöldökét, és szőke rasztatincset csavargatja – a szőkék jönnek be.

Mosolyogva bölintok, és remélem, közömbös az arcom. De belül tombolnak az érzéseim. Legszívesebben nekiugranék Tarynnak, és beletenyereelnék a csinos pofikájába.

– Miből gondolod, hogy Cash nem horgonyozhat le valamelyik... szőke mellett?

Taryn keserűen felnevet.

– Ismerem már. Hajtja a vére. Az ilyen pasik sosem változnak meg. A csajok nem tudják lenyugtatni őket. Egyszerűen ilyenek. Talán ezért is olyan ellenállhatatlanok. Hát nem mindenki azt akarja, ami nem lehet az övé?

Megint mosolygok, de nem szólok egy szót sem. Néhány másodpercnyi csend után megfogja a törlőrongyomat, és letöröl egy pohárnyomot a pultról.

– Szóval csak azt akarom mondani, hogy elástam a csatabárdot.

– Ennek örülök – sikerül kinyögnöm. Gombóc van a torkomban.

Elfoglalom magamat, takarítok, pakolok. Már csak egy óra van zárásig. Hogy fogom kibírni addig? Fogalmam sincs, de segít, ha van mit csinálni. De hiába teszek-veszek, a hangok a fejemben nem hallgatnak el.

Tudtad, hogy rosszfiú! Ezért akartad távol tartani magad tőle. Ezért nem akartál kötődni hozzá.

Jéghideg kétségbeesés kúszik a gyomromba, mint egy alattomos kigyó. De aztán megszólal a fejemben egy másik hang. Az ésszerűség. Vagy az önáltatásé?

Mindazok után, ami az elmúlt néhány hétben történt, hogy is kétkedhetsz abban, amit irántad érez? Cash nem az a típus, aki megjátssza

magát. Amit mondott, amit megosztottatok egymással, igazi. Valódi és mély értelmű. Taryn meg egy elmebeteg kis ribanc, akinek fogalma sincs, miket beszél. Agyára ment a sok tetkó.

Igen, ez mind igaz, de akkor is valami nyugtalanság költözött a zsigereimbe. A szívembe.

A racionális, logikus, kívülről, sok bajt megélt énem is beleszól, hogy rontson a helyzeten.

Hányszor esel még bele ugyanabba a csapdába? Ugyanolyan pasiba, mint eddig?

De Cash más. Tudom a lelkem mélyén. Emlékeztetem magam, hogy mennyire igazságtalan külső alapján ítélni. Még akkor is, ha már ezerszer jártam meg ugyanezzel a típussal. Cash lehet, hogy rosszfútnak látszik, de *belül* sokkal, sokkal több annál.

Ahogy a sörcsap alatti tálcát törölgetem, a lassan ritkuló tömeget figyelem. Casht keresem a sötétben. Micsoda véletlen! Mikor meglátom, pont egy szőke bombázó tekeredik rá, úgy csimpszakodik a nyakába a karjaival, hogy szinte rámászik. Összeszorítom a fogamat, hogy ne menjek oda megtépni a kis szajhát.

A dühöt elkeseredettség váltja fel, amikor látom, hogy mosolyog le rá Cash. Mozog a szája, valamit mond is neki. Mindjárt megszakad a szívem. De aztán kicsit felvidulok, mert Cash lefejtí magáról a pióca karjait és egy lépést hátrál. Sajnos azonban ennél többre lesz szükség, hogy el tudjam felejtetni Taryn keresetlen szavait.

A francba!

A következő fél órában pocsékul érzem magamat. Az sem segít, hogy Taryn megpróbál elviselhető, sőt, kedves lenni. Azon gondolkodom, hogy jobb lenne éjszakára mégis hazamennem.

Kicsit később a citromkarika-tartót mosogatom, és közben azon gondolkodom, mitévő legyek, meg azon, hogy titokban nem vagyok-e

bipoláris személyiség. Ekkor landol előttem egy feles. Felnézek. Taryn vigyorog rám, és ő is egy feles poharat fog.

– Shhh – kacsint. – Ha te nem árulod el, én sem. Amúgy is záróra. – Azzal kivesz a zsebéből egy tízdollárost, és a kasszába teszi.

Legalább kifizeti.

Máskor udvariasan nemet mondanék, de most kell a feles, hogy lenyugodjak és feloldódjak egy kicsit. Megtörlöm a kezemet és megfogom a pici poharat.

Taryn felemeli a poharát és mosolyog.

– Egészségünkre! – koccint a levegőbe.

Bólintok, én is felemelem a poharat, és mindketten felhajtjuk az italt. Nem kell megkérdezniem, mi volt az. Vodka; éget, mint a fene.

Taryn mélyet sóhajt, és rám nevet.

– Gyere, menjünk el szórakozni! Úgy nézel ki, mint akire ráfér egy kis móka.

Mielőtt még válaszolhatnék, Cash félbeszakítja a beszélgetésünket.

– Olivia! – szól az irodája ajtajából. – Gyere be, mielőtt hazamész. Meg kellene beszélnünk pár dolgot.

– Rendben – felelem, és érzem, hogy az izgalomtól, vágytól és aggodalomtól összeszorul a gyomrom. Cash visszamegy az irodába, és becsukja az ajtót. Tarynhoz fordulok. – Legközelebb?

– Persze – válaszolja kedvesen. – Csak befejezem a dolgomat, és megyek is.

Visszamegy a pult rá eső feléhez, én meg azon gondolkodom, talán egyszer lehetünk-e barátok.

Hogy mik vannak...

Lassan szöszmötölök, hogy Taryn végezzen, mielőtt bemegyek a „megbeszélésre” Cashhez.

– No, mára ennyi – ujjong Taryn, és belepottyantja a törlőrongyot a fertőtlenítőbe. – Livvi, én megyek. Kár, hogy nem érsz rá, de tudom, hogy hív a kötelesség – azzal Cash irodája felé biccent, és grimaszol. Felkapja a táskáját a pult alól, és körbesétál, hogy a hosszú, fekete pult túloldaláról álljon elé. A csillogóan tiszta felületre tenyerel, előrehajol, és a levegőbe cuppant, mintha pusztit adna. – Jó éjt, baba.

Még mindig a döbbenettől kövülten állok, amikor kísétál az ajtón az éjszakába, a rasztatincsek libegnek utána. Szerintem biztos, hogy nem egészséges, ha valakinek ennyire kifordul magából a személysége.

Amint becsukódik a bár bejárati ajtaja, Cash irodájának ajtaja kinyílik. Határozott arccal kilép, átsiet az üres parketten, és bezárja Taryn mögött a kétszárnyú ajtót.

Néhány másodpercre eltűnik minden aggodalmam, amin az utóbbi órákban rágódtam. Cash felém siet, hosszú, izmos lábai megfeszülnek, ahogy lép. Formás fenekének mozgása kirajzolódik a farmerzsebek alatt. Széles válla szálfegyenes, dereka karcsú.

Felém fordul.

Talán sosem fogok hozzászokni, mennyire jóképű. Éjsötét szemeknek pillantása perzsel. A szemembe néz, ahogy közeledik felém.

Átpattan a bárpulton, és mellettem landol. Egy szót sem szól, csak felkap, a vállára vet, és átvisz a pult mögött, a végén lévő ajtóig.

Hevesen ver a szívem, ahogy keresztülmegyünk az irodáján, be a lakásába, ami a helyiség másik végéből nyílik. A testem lánghoz a várakozástól és a vágytól, de a gondolataimban még ott bujkál egy kis bizonytalanság amiatt, amit korábban hallottam. Azon morfondírozom, találjak-e valami ürügyet és menjek-e haza éjszakára, vagy hagyjam a racionális gondolatokat a fenébe, és töltsöm itt az éjszakát. Cash letesz a válláról.

Megcsókol, és már nem tudok gondolkodni. Az ajtónak tol, hal-
lom, ahogy becsukódik mögöttem.

A fejem fölé emeli mindkét kezemet, és az egyik kezével ott tartja
őket, szorosán fogva hosszú ujjaiával. A másik keze forrón simogatja
az oldalamat, a hüvelykujja a máris ágaskodó mellbimbóhoz ér,
aztán a hasamhoz, be a pólóm alá.

A tenyere megpihen a bordáim fölött, aztán végigszalad a háta-
mon, a nadrágom derekába. Kicsit bő a nadrág, a keze a bugyimba
csúszik, és megmarkolja a fenekemet.

Magához húz, a csípőjét a csípőmhöz nyomja, és az alsó ajkamat
harapdálja.

– Tudod, milyen nehezemre esett megengedni, hogy dolgozz ma
este? Tudva, hogy nem érinthetlek meg, nem csókolhatlak meg,
még csak nem is nézhetlek? – lihegi a számba. – Másra sem tudtam
gondolni, mint arra, hogy milyen vagy meztelenül, és hogy nyög-
décselsz, amikor beléd dugom a nyelvemet...

A szavaitól előnt a forróság a hasam alatt. Elengedi a csuklómat,
de ahelyett, hogy eltolnám, a hajába túrok, és szenvedélyesen csókol-
ni kezdem a száját. Érzem, hogy a nadrágom gombjával és cipzárjá-
val babrál, és nem bírok magammal az izgalomtól.

– Órák óta az jár a fejemben, milyen az ízed, milyen érzés, amikor
a tested rám fonódik. Amikor tűzforró vagy, és nedves a vágytól –
suttogja két csók között.

Szinte elolvadok, de ekkor megzavar minket egy hang.

– Nash?! – Marissa az, a belső ajtót püföli. Cash félbehagyja a
csókot, és a számra teszi az ujját, hogy csendben maradjak.

– Nash! – kiabál megint Marissa. – Tudom, hogy odabent vagy.
A garázsajtó nyitva van, és bent áll a kocsid!

Cash felmordul.

– A francba! Mit keres itt Marissa? – suttogja fojtott hangon.

Pörög az agyam. Én tudom, hogy Cash és Nash egy és ugyanaz a személy, de Marissa *nem tudja*, és ez az ilyen pillanatokban problémás lehet, főleg, hogy nem tudja azt sem, hogy köztem és Cash között mi van.

– Mit csináljunk? Nem tudhatja meg!

Cash felsóhajt, és kócos hajába túr. Szerencsére amúgy is kócos szokott lenni a haja, nem feltűnő, hogy babráltam vele.

A testem szinte sajog a vágytól, de a gondolataim már a valóságban járnak.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha úgy teszel, mintha zárnál, én meg kitalálok valamit Nashről.

– Jó – bólintok, és rendbe szedem a ruhámat meg a hajamat.

– Legszívesebben seggbe rúgnám magamat, hogy ilyen korán kinyitottam a garázsajtót. Be akartam hozni a kocsidat, miután Taryn elment – sóhajt Cash a fejét ingatva. Aztán perzselő pillantást vet rám. – De még korántsem végeztünk ma éjszakára – ígéri, és beleharap a vállamba. Áramütésként fut át rajtam a bizsergés, be a combjaim közé. Cash annyira, de annyira tudja, hogyan vegyen le a lábamról...

A francba!

2.

Cash

ISZONYATOSAN NEHEZEMRE ESIK ELENGEDNI OLIVIÁT, hogy Marissának ajtót nyissak. Amikor Olivával vagyok, olyan, mintha a béke szigetén nyaralnék, bezárkóznék egy tökéletes buborékba, és nem találna meg a baj, a hazugságok, a... A kettős életem mocska. És nehéz visszazökkenni.

A hajamba túrok. Már nem kell attól tartanom, hogy álló farokkal ciki ajtót nyitni; Marissa hangjától lekonyult. Mit lekonyult... szinte összeaszott, örülök, hogy le nem esett.

Összeszorított fogakkal a garázshoz vezető ajtóhoz megyek. Dühösen megrántva nyitom a kaput. Marissa ökle majdnem orrba is vág, mert épp most készült megint kopogni.

– Ó... – mondja, és hátrébb ugrik, láthatóan megijesztettem, ahogy hirtelen kiléptem. Krákog egyet.

– Cash. Bocs, hogy így rád törtem, de beszélnem kell a testvéreddel. Azonnal. Nem hív vissza, és magyarázattal tartozik nekem.

Minél tovább beszél, annál jobban felhúzza magát. Hallom a hangján, és látom az összeszorított, vékony száján.

– Ne haragudj, Marissa, de nincs itt. Tegnap este itt hagyta a kocsiját, és még nem vitte el.

– De miért? Hová ment? – kérdi Marissa összezavarodva.

– Nem mondta meg. Megkért, hogy itt hagyhassa a kocsiját egy-két napra. Én is csak ennyit tudok.

Nagyot sóhajt. Marissára nem jellemző, hogy érzelegne vagy aggodalmaskodna. Az alapbeállításai nem sokat változnak, van a hülye picca, a jégkirálynő, a majdnem kedves, és aztán kezdi előlről. Nem sok egyéb rétege van a személyiségének.

– Akkor próbálom tovább a mobilját – mondja, és a kocsit bámulja. Amikor rám néz, gyanakvó a tekintete. – Meg fogom találni. Valahogyan biztos megtalálom. Elnézést a zavarásért, Cash.

Hát azt kétlem, hogy Marissát zavarná, hogy zavar. Az pedig, hogy meg fogja találni... Vegyem fenyegetésnek? Jaj, de szeretném elárulni neki...

Kifelé indul, de megáll és visszaszól:

– Olivia még itt van? Elöl láttam az autóját.

– Éppen zár. Miért?

– Hagytam neki pár üzenetet, de még nem hívott vissza. A reptérről egyenesen Nashhez mentem, onnan meg ide.

– Átadjak neki valamilyen üzenetet?

Marissa a homlokát ráncolja, csücsörít és gondolkodik.

– Nem, köszi, mindegy. Csak mondd meg neki, hogy otthon találkozzunk. Már nem marad bent sokáig, ugye?

Nem szoktam nőket verni. Soha. De a másodperc tört részére Marissával kivételt tennék. Nem elég, hogy igen rosszkor zavart meg, de most elcseszi az éjszakámat is.

– Nem, már nem marad sokáig. Menj nyugodtan, megmondom, hogy kerested, és idejében hazaküldöm.

Marissa hűvösen, elégedetten mosolyog, ettől még idegesebb leszek. Rühellek bájologni és udvariaskodni, mintha semmi bajom se lenne. Ó, hogy cseszné meg!

– Rendben, köszi, Cash.

Kényszeredetten mosolygok, várok, amíg elmegy, aztán bezárom az ajtót. Szeretném bevágni és ordítva káromkodni, de hát minék. Semmi értelme. A francba.

Olivia éppen a demizsonokat teszi helyre, ez az utolsó tennivaló záráskor, amikor kimegyek hozzá. Megfordul, rám néz. Egy pillanatilag valami valahogy... más. De aztán elmosolyodik, és a dolog kimegy a fejemből.

A mosolya... Kiugrik tőle a szívem, és nem férek a nadrágomba.

Odasétálok, és szembeállok vele. Nézem, ahogy az utolsó üveg is a helyére kerül, megtörli és a polcra teszi. Körülnéz, hogy biztos legyen benne, minden tiszta és rendezett, aztán visszafordul felém.

– Mondtam már, hogy gyönyörű vagy?

Félénken lesüti a szemét egy pillanatra, aztán rám néz. Még mindig zavarba hozzák a bókok, ami meglepő. Nem is értem, hogy aki úgy néz ki, mint ő, az hogy nem tudja magáról, milyen lélegzetelállító. De Olivia nem tudja. És ez valahogy még vonzóbbá teszi.

– Egyszer-kétszer talán említetted – mondja incselkedően, és az ajkát harapdálja.

Imádom, amikor ezt csinálja, legszívesebben felkapnám, és visszavinném a hátsó szobába. De gyorsnak kéne lennem, és vele nem csak egy gyors menetet akarok. Hacsak nem lehet utána valami... alaposabbal folytatni.

A szeme sarkából engem figyel, és a pult végéhez sétál. Megyek vele, a pult elválaszt minket.

– Igen, említettem. Emlékszem, mondtam, milyen lenyűgöző vagy. Ha nem csal a memóriám, egy tükör előtt voltunk éppen.

A farkam már merevedik is, ahogy arra gondolok, amikor Tad bárjában, a női mosdóban, hátulról csináltuk a tükör előtt.

– Emlékszel?

Ahogy megy, a szeme sarkából megint rám pillant. Látom a tekintetében a vágyat. És tudom, hogy emlékszik minden másodpercre, ahogy én is.

Megköszörüli a torkát.

– Hát igen. Mintha rémlene valami – mosolyog pajkosan.

Úristen, micsoda gyötrellem!

– Mintha rémlene valami? Hát nem volt elég kemény a lecke?

– De, az volt, elég kemény.

– Talán nem ártana, ha alaposan beleverném a lusta diákba a tudnivalókat...

– Azt hiszem, már emlékszem...

– Biztos vagy benne?

– Igen, minden pillanatra.

– Ha hazudsz, megvan ám a módszerem, hogy kiszedjem belőled az igazat.

– Dehogy hazudok! Örök életemre emlékezni fogok rá.

– Azért egy ismétlés nem ártana, hogy minden tisztán megmaradjon. Biztos akarok lenni benne, hogy megtanultad a leckét. Keményen. Csak hogy el ne felejtssd.

Végre elneveti magát, pont, amikor a pult végén a lengőajtóhoz érünk. Amikor kijön, elállom az útját.

– Nem hiszem, hogy hiányos lenne a tudásom, bár talán mélyíteni lehetne.

– Van is pár ötletem. De ahhoz, hogy biztosan tudjuk, hatékonyak-e a módszereim, ki kell próbálnunk őket. Nem tudom, te hogy vagy vele, de én eltökélten keresem, hogyan tanulhatunk többet. Az alapaosság a lényeg.

Valami villan a szemében, de el is tűnik, és úgy látom, Olivia lehiggad. Mielőtt még elkezdhetnék agyalni rajta, témát vált.

– Majdnem el is felejtettem. Mit akart Marissa?

Megint azt érzem, hogy valami nincs rendjén.

Úgy tűnik, nem most fogjuk megbeszélni, mi baja Oliviónak. De tudom, hogy bántja valami.

– Ja, igen, Marissa. Nasht kereste. Ki mást. És veled is beszélni akar. Azt mondta, hagyott pár üzenetet, de este beszélni szeretne veled. És ébren marad, hogy megvárjon.

Lehet, hogy képzelődöm, de nem valószínű: mintha megkönynyebbülést látnék Olivia arcán.

– A telefonom a kistáskámban maradt. Még nem is néztem. Talán akkor jobb is, ha megyek. Kíváncsi vagyok, mit akar Marissa. Tudod... nem engedhetjük, hogy rájöjjön. Katasztrófa lenne, ha megtudná, hogy te...

– Olivia, mondtam már, hogy véget akarok vetni ennek a színjátéknak apámmal kapcsolatban. És ha ez azt jelenti, hogy...

– Nem! Ez fontos, Cash. Ő az apád, és börtönben ül olyasmieért, amit nem követett el. Nem adhatod fel. Sem értem, sem másért. De nekünk óvatosnak kell lennünk.

Végül is, azt mondta, hogy „nekünk” – mint akinek köze van a dolgokhoz. Hozzám és minden egyébhez.

– De tudod, hogy megtenném érted. Hogy biztonságban legyél.

– De én nem akarom, hogy ezt tedd. Abszolút biztonságban vagyok. Nincs miért aggódnod. Egyszerűen hagynunk kell, hogy a dolgok menjenek a maguk útján.

Van egy olyan érzésem, hogy valami nem stimmel, de nem tudom, hogy mi. Igen, biztosan van valami baja.

– Szóval azt tervezed, hogy Marissának elmondod, van köztünk valami? – kérdi.

– Ez rajtad áll. Hogy én? Hát engem nem érdekel, ha megtudják, de tudom, hogy *téged* zavarna. Főleg, ha tudnák itt, a bárban.

– De hát tudod, miért, vagy nem?

– Persze, megértem. Ezért is nem jöttem oda hozzád egész este. Pedig piszok nehéz távol tartanom magam tőled. Nem is nézhetlek, nem is érhetek hozzád... De nem akartalak kellemetlen helyzetbe hozni.

Olivia elpirul. Jól áll neki.

– Tényleg?

– Mi tényleg?

– Tényleg piszok nehéz, hogy nem nézhetsz?

– Atyám, egy ilyen okos csaj, és milyen buta tud lenni! Hát nem mutattam még ki eléggé, hogy mit érzek irántad?

Szerintem nagyon is kimutattam, de lehet, hogy számára nem annyira egyértelmű. Ha ez így van, akkor... egyértelműbbnek kell lennem.

Olivia megvonja a vállát és elfordítja a tekintetét. Odalépek hozzá és az arcához hajolok, hogy rám nézzen.

– Tudom, hogy ez még új neked. És tudom, mit gondolsz az ilyen rosszfiúkról, mint én... – Olivia félbe akar szakítani, de a szájára teszem az ujjamat. – Azért remélem, kezded érezni, hogy több vagyok,

mint amit először kinéztél belőlem. Több, mint amire számítottál. Ne felejtse el, hogy muszáj szerepet játszanom. Két szerepet is ráadásul. És ha nem adnám elő ennyire különbözően a fivéreket, csak még nehezebb lenne. És tudod, hogy egy kicsit mindkettő én vagyok, egy kicsit pedig egyik sem.

– Akkor hogy fogom valaha is megismerni az igazi énedet?

Látom az aggodalmat a szemében. Nem tudom, mi történhetett most, mi az, ami aggasztja. Azt hittem, ezen már túl vagyunk.

Megsimogatom a selymes arcát az ujjam hegyével.

– Már ismered. Csak hagyd figyelmen kívül, ahogy néha előadom magam mások előtt. Ha azt akarjuk, hogy sikerüljön a tervem, fenn kell tartanom a látszatot.

Olivia merőn néz. Annyira szeretném tudni, mire gondol! De azt hiszem, a világért sem kötné az orromra.

Végül megrázza a fejét.

– Szeretném, ha megmaradnál a tervednél. És megpróbálok... mélyebbre nézni a felszínél. Csak nem könnyű megszokni.

– Megértem. Nem egyszerű dolog ez a fajta élet, amit én élek. Az elmúlt hét évben csak ennek szenteltem magam. De muszáj.

– Igen, tudom. És megpróbálok elfogadni.

– Csupán csak ennyit kérek.

Kínos csönd telepszik ránk. Utálom a kínos csöndet. Úgy érzem, valami kimondatlanul maradt.

– Azt hiszem, ideje indulnom. Már mint hazamennem.

Egy: nem akarom, hogy elmenjen. Kettő: nem tetszik, ahogy a dolgok most állnak. Nem szeretem a megoldatlan érzelmi gubancokat. Abból van sajátom is elég.

– Legalább hadd vigyelek haza.

– Az fura lenne, Marissa tudja, hogy itt a kocsim.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ja, de az a *kasza* sose indul el.

– Kasza?

– Kalap szar.

Olivia elneveti magát.

– Jó, ez igaz.

– Mondd meg Marissának, hogy lerobbant a kocsid, és hazahozlak. Ha akarod, elcseszek egy gyújtógyertyát, hogy hihetőbb legyen.

Még szélesebben mosolyog.

– Ó, micsoda agyafúrt trükkök! És mindezt miattam?

– Ne bízd el magad, vannak hátsó szándékaim.

– Vannak? – Felvonja a szemöldökét.

– Bizony ám – mondom, és átkarolom a derekát.

– Miféle hátsó szándékok?

– Várd ki, és megmutatom.

Odahajlok és megcsókolom. Puha a szája, de nem reagál úgy, ahogy szokott. Valami bántja. Meg kell tudnom, mi a baj.

Puszit nyomok a homlokára.

– Szedd össze a cókmókodat! Találkozunk a garázsban.

Nem nézem, ahogy elindul, inkább az ajtó felé fordulok. Utálom, ahogy görcsbe rándul a gyomrom a gondolatra, hogy elmegy.